

19.9.2022

Itä-Suomen hallinto-oikeus

Viite: Lausunto asiaan 1591/2022

Lausunto Itä-Suomen hallinto-oikeudelle (asia 1591/2022) koskien kaupunginvaltuuston päätöksestä 20.6.2022 § 54 tehtyä valitusta (Hattusaaren rantaosayleiskaava)

Kaksi eri rantakiinteistön maanomistajaa jättivät yhteisen valituksen Hattusaaren rantaosayleiskaavan hyväksymistä koskevasta päätöksestä Itä-Suomen hallinto-oikeudelle.

1. Valituksen sisältö

Valituksessa vaaditaan kumoamaan rantaosayleiskaavan hyväksymistä koskeva päätös (kaupunginvaltuusto 20.6.2022 § 54) lainvastaisena sekä palauttamaan kaava uudelleen valmisteltavaksi.

Lisäksi katsotaan, että kaupunki tulisi päätöksen tehneenä viranomaisena velvoittaa korvaamaan valittajien oikeudenkäyntikulut.

Valittajat listaavat alkuun useita eri säännöksiä perustuslaista sekä maankäyttö- ja rakennuslaista ja -asetuksesta (jälj. MRL ja MRA). Keskeisinä perusteina nostetaan esille yhdenvertaisuuden vaatimus (perustuslaki 6 §), tiedottamisvelvollisuudet (MRL 6 §) sekä osallistumis- ja arviointisuunnitelmaa koskevat vaatimukset (MRL 63 §). Valituksessa viitataan myös muistutusmenettelyn säätelyyn (MRA 30 §, MRL 65 § 2 mom.) sekä yleiskaavan sisältövaatimukseen (MRL 39 §). Tiedoksisaantiakin koskevat oikeusohjeet (kuntalaki 139 §) mainitaan tekstissä. Lopuksi vedotaan viranomaisen oikeudenkäyntikuluvastuuta määrittävään säätelyyn (laki oikeudenkäynnistä hallintoasioissa 95 §).

Yhdenvertaisuuden vaatimusta konkretisoidaan valituksessa viittaamalla valittajien käsitykseen siitä, ettei perustuslain 6 §:n yhdenvertaisuusvaatimus toteudu, koska valittajille aiheutuu kohtuutonta haittaa maaomistuksen tasa-vertaisesta hyödyntämättä jäämisestä. Yhdenvertaisuusväitteiden kerrotaan ilmenevän myös valittajien kaavavalmistelussa jättämistä muistutuksista. Valittaja vaikuttaa vetoavan väitteiden tueksi ainakin vanhoihin ympäristölupakeskuksen poikkeamislupakäytäntöihin, joissa rakentamismahdollisuuksia olisi ilmeisesti valittajan mukaan osoitettu nyt tarkasteltavaa kaavamenettelyä väljemmin.

Valituksessa myös katsotaan, että lainsäädännön sisällön muuttumattomuus tarkoittaisi valittajan mukaan sitä, että valittajille olisi tullut nyt luoda samantyyppiset edellytykset rakentamiselle kuin taannoisessa lupakäytännössä. Valittajat viittaavat myös korkeimman hallinto-oikeuden ratkaisuun, jonka sisältö pelkistyy emätila- tai kantatilaperiaatteen soveltamiseen.

19.9.2022

Seuraavassa vaiheessa valittajat etenevät kritisoimaan kaupungin tiedottamista ja pitävät sitä osallistumis- ja arviointisuunnitelman vastaisena. Myös yleisötilaisuudesta ilmoittaminen väitetään laiminlyödyn ja sen ajankohtaa pidetään epäonnistuneena.

Valittajat näkevät myös muistutuksen käsittelyn muodostuneen lainvastaiseksi, kun muistutuksen tekijälle ei ole annettu tiedoksi kaupungin vastinetta muistutuksiin ennen kaavaratkaisun tekemistä. Tämän arvioidaan merkitsevän vuorovaikutusta määrittävän yleissääntelyn vastaista tilannetta.

Oikeudenkäyntikuluvaatimusta perusteellaan valituksessa etenkin väitteellä siitä, kaavoitusviranomaisen virheet olisivat tahallisia. Tahallisuuden nähdään johtavan siihen, että oikeudenkäyntikulujen pitäminen asianosaisen omana vahinkona olisi kohtuutonta.

2. Kaupungin lausunto valitukseen

Kaupunki katsoo, että valitus tulee hylätä perusteettomana ja yleiskaavan hyväksymispäätös pysyy voimassa sellaisenaan jäljempänä tarkemmin esitettyjen perusteiden vuoksi.

Vuorovaikutus ja tiedottaminen

MRL 6 §:n vuorovaikutus- ja tiedottamisvelvollisuuksia koskeva säännös on luonteeltaan informatiivinen tavoitesäännös, jota osin ja tarpeen mukaan konkretisoidaan muualla lainsäädännössä. Säännöksen abstrakti luonne ja tarkemman sääntelyn tarve ilmenee esimerkiksi lain esitöistä ja oikeuskirjallisuudesta. (HE 101/1998 vp., MRL 6 §:n yksityiskohtaiset perustelut; ks. myös Maankäyttö- ja rakennuslaki, Hallberg ym. 2020, MRL 6 §:n selostusosa). Vaikka valituksessa laajasti vaikutetaan nojautuvan kyseiseen säännökseen, ei sitä voida pitää suoraan sovellettavana oikeusohjeena nyt tarkasteltavassa tilanteessa. Osallistumis- ja arviointisuunnitelmaa, tiedottamista ja muistutuksia säännellään muualla erikseen.

Myös osallistumis- ja arviointisuunnitelmaa koskeva MRL 63 §:n säännös jää varsin abstraktille, yleisluonteiselle tasolle. Säännöksessä asetetaan yleinen velvollisuus osallistumis- ja arviointisuunnitelman laatimiseen sekä kaavoituksen vireilletulosta ilmoittamiseen. Osallistumis- ja arviointisuunnitelma on jo nimensä mukaisesti luonteeltaan suunnitelma, eikä sen merkitys rinnastu varsinaisiin oikeusohjeisiin. Kirjallisuudessa sitä on luonnehdittu ”osaksi kaavahankkeen ohjelmointia”. (Hallberg ym. 2020., MRL 63 §:n selostusosa). Sisältö voidaan mitoittaa yksittäisen kaavahankkeen tarpeita vastaavasti.

Kaavan valmisteluvaiheen nähtävilläolosta ja mahdollisuudesta muistutuksen tekemiseen voidaan MRA 30 § 2 mom. mukaan tiedottaa siten kuin kunnalliset ilmoitukset kunnassa julkaistaan sekä vähintään yhdessä alueellisessa sanomalehdessä. Kuntalain 108 §:n mukainen ilmoitusmenettely toteutuu kunnan verkkosivuilla, eikä se sisällä erillistä aktiivista tiedottamista asianosaisille tai osallisille. Kuntalain systematiikassa, johon tiedoksianto tässäkin keskeisiltä osiltaan perustuu, toteutuu tiedoksianto kunnan

19.9.2022

jäsenelle muutenkin aina yleisessä tietoverkossa. Vaikka valituksessa vedottaankin kaavaluonnosta ja -ehdotusta koskevaan puutteelliseen tiedottamiseen, käy valituksen perusteella kuitenkin selväksi, että valittajat ovat saaneet kaavan vireilletulon sekä kyseiset asiakirjat tosiasiallisesti tiedokseen. Tiedottamispuutteita koskevan väitteen merkitys jää siten epäselväksi ja joka tapauksessa irrelevantiksi.

On myös huomattava, ettei MRA 30 §:n menettely luonnosvaiheen vuorovaikutuksen järjestämiseksi yleensäkin ole pakollinen. Säännöksessä käytetty ”voidaan tehdä” -ilmaisu jättää selvästi avoimeksi sen, miten mahdollinen valmisteluvaiheen vuorovaikutus toteutetaan. Säännöksessä ei määritellä tiettyä, kaikissa tilanteissa sovellettavaa vähimmäistasoa, vaan se antaa mahdollisuuden järjestää asia kuhunkin kaavoitushankkeeseen parhaiten soveltuvalla tavalla. (Hallberg ym. 2020, MRA 30 §:n selostusosa). Keskeisessä asemassa onkin osallistumis- ja arviointisuunnitelma, joka edellä todetuin tavoin ei suunnitelmana yllä itsenäisen oikeusohjeen tasolle.

Kaavamenettelyn vuorovaikutusta koskevassa sääntelyssäkin huomio kiinnittyy osallisten ja muiden tosiasiallisiin tiedonsaantimahdollisuuksiin. Tosiasiallisuutta korostetaan muodollisuuden sijasta oikeuskirjallisuudessa esimerkiksi seuraavasti:

Kaavoitusmenettelyä koskevat lain ja asetuksen säännökset korostavat osallisten tosiasiallisten vaikutusmahdollisuuksien turvaamista. Säännösten tavoitteen mukaisesti kaavoitusmenettelyn lainmukaisuuden arvioinnissakin tosiasiallinen tiedonsaanti ja mahdollisuus osallistua kaavan valmisteluun ja lausua kaavaa valmisteltaessa mielipiteensä korostuvat tarkkojen muotomääräysten sijasta. (Hallberg ym. 2020, MRA 30 §:n selostusosa).

Tämä osaltaan kuvastaa sitä, että myös valittajien oikeusturva on toteutunut riittävällä ja oikealla tavalla, kun he ovat saaneet tiedon kaavan vireilletulosta ja voineet lausua mielipiteensä kaavan eri valmisteluvaiheissa.

Valittajat myös katsovat, että yleisötilaisuuksia on järjestetty väärällä tapaa tai ne on ajoitettu väärin. Myös tiedottaminen väitetään laiminlyödyn. Näiltä osin on syytä korostaa, että yleisö- ja tiedotustilaisuuksien järjestäminen on jätetty MRL:n ja MRA:n kaavoitusvuorovaikutusta koskevassa systematiikassa vapaaehtoiseksi vuorovaikutuskeinoksi. Yleisötilaisuutta voidaan hyödyntää väljästi osana kaavavalmistelua ja vuorovaikutusmenettelyjä, mutta se ei kuulu pakollisena osana mihinkään vaiheeseen. Toteutuksessa voidaan huomioida kyseisen kaavavalmistelutilanteen erityistarpeita ja -piirteitä. (Yleisötilaisuuden merkityksestä ja hyödyistä tarkemmin ks. esim. Ympäristöhallinnon ohjeita 1/2007, s. 67). Kaupunki myös huomauttaa, että yleisötilaisuuden järjestämisestä on tiedotettu maanomistajille.

Muistutuksen käsittelystä puolestaan todetaan valtakunnallisissa ohjeistuksissa esim. seuraavaa:

”Kaavaehdotuksesta saatujen muistutusten ja lausuntojen käsittelyssä on vakiintuneet menettelytavat. Muistutuksista ja lausunnoista tehdään yhteenvedot ja vastineissa esitetään, onko kaavaehdotusta tarpeen tarkistaa niiden johdosta ja missä suhteessa. Yhteenveto ja vastineet on keskeinen asiakirja kaavan hallinnollisessa käsittelyssä. Se on esillä ehdotusvaiheen

19.9.2022

viranomaisneuvotteluissa sekä luottamushenkilöiden käytössä kaavaa hyväksyttäessä.” (Osallistuminen yleis- ja asemakaavoituksessa, Ympäristöhallinnon ohjeita 1/2007, s. 49).

Tämäkin osaltaan kuvastaa sitä, että vuorovaikutusvaiheessa esitettyjen muistutusten sekä niihin annettavien vastineiden tehtävänä on toimia päätöksenteon ja lopullisen kaavaratkaisun pohjana. Kaavaratkaisusta voi erikseen valittaa päätökseen liitettyjen muutoksenhakuohjeiden mukaisesti. Lainsäätäjän tarkoituksena ei ole ollut, että muistutusten perusteella tulisi erikseen käynnistää omanlaisensa kaavoitusmenettelyn sisäinen muutoksenhakuprosessi omine ”välitiedoksiantoinen” muistutuksen tekijöille. Oleellista on, että muistutusten tekijöille esitetään viimeistään asian ratkaisun yhteydessä perusteltu kannanotto esitettyyn mielipiteeseen. (MRL 65 § 2 mom.).

Muistutukseen annettavan vastineen ajallisia ulottuvuuksia on käsitelty myös oikeuskirjallisuudessa. Näiltä osin on painotettu, ettei MRL sisällä kannanottoa vastineen ajankohtaan. Lisäksi on viitattu myös valittajan vetoamaan hallituksen esityksen toteamukseen siitä, että muistutukseen voitaisiin vastata ennen lopullisen kaavaratkaisun tekemistä. Samalla on kuitenkin korostettu, että kyse on vain suosituksesta, eikä muistutukseen vastaamisessa myöhemmin ole kyse menettelyvirheen kaltaisesta päätöksen kumoavasta olosuhteesta. Kirjallisuudessa välitetään kaiken kaikkiaan vahva vaikutelma siitä, ettei kunnan itsehallinnon nojalla tehtyyn kaavaratkaisuun voi vaatia muutosta muistutuksen perusteella, jos muistutus on otettu harkinnassa huomioon ja kaavaratkaisu muuten täyttää lain vaatimustason. (Hallberg ym. 2020, MRL 65 §:n selostusosa). Edes oikeuskäytännössä mainitun ajallisen suosituksen noudattamatta jättäminen ei ole johtanut päätöksen kumoutumiseen. (KHO 2011:96).

Yhdenvertaisuus ja rakentamisen mitoitus

Myös valituksessa viitatus perustuslain 6 §:n yleisen yhdenvertaisuussääntöksen merkitys jää olemattomaksi tilanteessa, jossa kaavoitusmenettelyn sääntely joka tapauksessa perustuu nimenomaiseen erityislakiin ja siinä erikseen ilmaistuihin yhdenvertaisuusedellytyksiin. Hallintoasian käsittelyn kontekstissa yhdenvertaisuus tulee lisäksi arvioiduksi hallintolain 6 §:ssä nimettyjen yhdenvertaisuus- ja luottamuksensuojan periaatteiden nojalla.

Valituksessa katsotaan, että kaavaratkaisussa olisi tullut päätyä vastaaviin rakentamismahdollisuuksiin kuin ELY-keskuksen tai alueellisen ympäristökeskuksen vanhassa lupakäytännössä. Viranomaisen vanha ratkaisukäytäntö ei tässä yhteydessä tarkoita sellaista oikeutettujen odotusten suojaa, joka perustaisi asianosaiselle ikuisen luottamuksensuojan ratkaisukäytännön jatkuvuutta kohtaan. On myös huomattava, että poikkeuslupainstituutio on kaavoitusmenettelystä selkeästi eroava hallintoprosessi, jossa lupaedellytykset lainsäätäjän tietoisena valinnan mukaan poikkeavat siitä, mitä kaavoitusmenettelyssä yleensä noudatetaan. Näin ollen hakijalle edullinen poikkeuslupa ei missään nimessä tarkoita tulevien kaavoitettavan alueen maanomistajien subjektiivista oikeutta saada itselleen vastaavat oikeudet rakentaa vuorovaikutteisen kaavoitusprosessin perusteella kuin mihin tiettyssä aiemmassa suppeassa lupaharkinnassa on päädytty.

19.9.2022

Luottamuksensuojaa koskevassa oikeuskirjallisuudessa on katsottu, että lähinnä tuomioistuimissa muodostuneen oikeuskäytännön tai saman viranomaisen samojen asioiden ratkaisukäytännön noudattaminen viranomaisen päätöksenteossa voisi kuulua luottamuksensuojan piiriin. (Hallinto-oikeus, Mäenpää 2018, s. 172-173) Sen sijaan muiden viranomaisten eri edellytyksiin perustuvassa lupaharkinnassa aiemmin noudatettavaksi tullut lupaharkinta ei voi mitenkään tulla sovellettavaksi toisen viranomaisen myöhemmässä kaavoitusprosessissa. Myöskään lainvastainen ratkaisulinja ei perusta kellekään luottamuksensuojaan nojaavia oikeutettuja odotuksia. Kaavaratkaisun muodostamisessa kaavoitusta koskevien säännösten pohjalta ei ole kyse sellaisista yksityiselle ennakoimattomista ja perustelemattomista muutoksista, jotka tarvitsisivat luottamuksensuojaa. Yhdenvertaisuusperiaatetta käsittelevässä kirjallisuudessa on lisäksi nimenomaisesti todettu, ettei viranomaisen ratkaisulinjan johdonmukaisuuden vaatimus sinänsä estä myös käytännön muuttamista, jos muuttamiseen on perusteltu syy. (Mäenpää 2018, s. 159) Tässä tilanteessa on kuitenkin katsottava, ettei tilanne näyttäydy edes ratkaisukäytännön muuttamisena, koska valittaja vetoaa eri viranomaisen eri edellytyksiin perustuvaan hallintoprosessiin, jonka laintulkinta muutenkin poikkeaa kaavoituksessa noudatettavasta.

Valittajat vetoavat yhdenvertaisen kohtelun tueksi myös korkeimman hallinto-oikeuden ratkaisuun KHO:2003:37. Silmiinpistävää kuitenkin on, että kyseinen ratkaisu rajoittuu poikkeamisessa ja osin kaavoituksessa laskennallisena taustatukena käytetyn emätila- eli kantatilaperiaatteen soveltamiseen, eikä siitä voida vetää pidemmälle meneviä johtopäätöksiä poikkeamisen tai kaavoituksen kohteena olevien maanomistajien subjektiivisista oikeuksista saada rakentamisen kannalta itselleen mieluisen lopputulos. Poikkeamisen ja kaavoituksen lainmukaisuutta arvioidaan kumpaakin institutiota koskevien itsenäisten edellytysten kautta.

Yhdenvertaisuutta toteuttaa osaltaan kaavoituksessa laajasti käytetty ns. emätilaperiaate, johon myös kaupunki kaavaratkaisuissaan tukeutuu. Emätilaperiaate on kirjallisuudessakin yleisesti hyväksytty yhdenvertaisuutta ja yleiskaavan sisältövaatimuksia edistävänä elementtinä. (aiheesta tarkemmin esim. Maaseutualueiden yleiskaavoitus ja lupahallinto – emätilaperiaate, Pihala & Junntila 2019, s. 41) Samalla kuitenkin todetaan, ettei periaatteella ole sitovaa vaikutusta poikkeamista tai suunnittelutarveratkaisuja koskeviin lupakäytäntöihin, joita arvioidaan kaavoituksesta erillisinä. (Pihala & Junntila 2019, mm. s. 5, 18 ja 41).

Yleiskaavan sisältövaatimuksista

Valituksessa lueteltuihin säännöksiin on sisällytetty myös yleisluonteinen viittaus MRL 39 §:ssä tarkoitettuihin yleiskaavan sisältövaatimuksiin ja ”erityisesti” pykälän 3 momenttiin. Käsitystä säännöksen tarkemmasta soveltamisesta ei kuitenkaan konkretisoida tekstissä. Mainitussa lainkohdassa edellytetään, että varsinaisina sisältövaatimuksina luetellut 2 momentin seikat selvitetään ja otetaan huomioon siinä määrin kuin laadittavan kaavan ohjaustavoite ja tarkkuus sitä edellyttävät. Kaupungin näkemyksen mukaan kaikki sisältövaatimukset ovat tulleet riittävästi kartoitetuiksi, eikä kaavoitusratkaisu muutenkaan sisällä viitteitä siitä, että jokin sisältövaatimus olisi

19.9.2022

jäänyt täyttymättä. MRL 39 § 4 mom. mukainen maanomistajalle aiheutuvan kohtuuttoman haitan kieltö tulee arvioiduiksi nimenomaan osana kutakin yksittäistä kaavoitusprosessia sekä esimerkiksi alueen aiempaa kaavoitusta. Kyseinenkään lainkohta ei pidä sisällään vanhojen poikkeamislupakäytäntöjen tutkimista. Maanomistajan haitta-arviointi suhteutetaan kaavaan kokonaisuudessaan sekä alueen aiempaan käyttötarkoitukseen. Myös aluevarauksen kehittyminen verrattuna aiempiin suunnitelmiin otetaan huomioon. Kyse on joka tapauksessa maanomistajaan kohdistuvien kokonaisvaikutusten arvioinnista. (Hallberg ym. 2020, MRL 39 §:n selostusosa). Lainkohta ei edellytä esimerkiksi vakiintuneesta emätilaperiaatteesta poikkeamista.

Oikeudenkäyntikuluja koskevasta vaatimuksesta

Väite viranomaisen valituksessa esitettyjen virheiden tahallisuudesta on perustelematon. Vahvana lähtökohtana myös oikeudenkäynnistä hallintoasioissa annetun lain 95 §:n mukaisessa kulujaossa on, että kumpikin osapuoli pitää oikeudenkäyntikulunsa vahinkonaan. Nykyistä säännöstä edeltäneessä hallintolainkäyttölain 74 §:ssä viranomaisen kuluvastuu kytkettiin sananmukaisesti tilanteisiin, joissa oikeudenkäynti oli seurausta viranomaisen virheestä. Nykyisellä säännöksellä ei ole tarkoitettu juurikaan puuttua vanhan lain aikaiseen oikeustilaan. Vain viranomaisen ilmeisen virheen kaltaiset tilanteet voisivat yksittäistapauksessa puoltaa kuluvastuun asettamista valituksen kohteena olevan päätöksen tehneelle viranomaiselle. Esitöissä mainittuina esimerkkeinä voisivat olla harkintavallan väärinkäytön tilanteet ja toimivaltavirheet, joskaan niidenkään tapauksessa viranomaisen kuluvastuu ei ole yksiselitteistä. (esim. KHO 2012:126). Myös nykyistä säännöstä edeltänyttä hallintolainkäyttölain pykälää koskevassa oikeuskirjallisuudessa ja käytännössä on tosiasiallisesti vaadittu, että asian erityisestä laadusta jollakin tapaa löytyisi tukea mahdollista vastapuolen kulujen korvausvelvollisuutta varten. (Hallinto-oikeus, Mäenpää 2018, s. 1040). Vaikka oikeudenkäynti olisi ollut seurausta esimerkiksi viranomaisen muutoksenhakuoikeutta koskevasta väärästä tulkinnasta, ei kuluvastuu ole tullut kyseeseen. (KHO 2016:26)

Tarkasteltavassa tilanteessa mikään ei viittaa siihen, että viranomaisen menettelyn muodostuminen valittajien näkökulmasta epämieluisaksi olisi ollut viranomaisen juuri valittajiin tarkoituksellisesti kohdistamaa kiellettyä menettelyä, jossa kohtuusnäkökohdat erityisesti puoltaisivat velvollisuutta vastapuolen oikeudenkäyntikulujen osittaiseenkaan korvaamiseen. Valituksen kohteena on selkeä lainsoveltamistilanne ja tavanomainen kaavaratkaisu, jossa lopputulostakin voidaan pitää lainmukaisena. Kuluvastuuta ei muuta se, vaikka viranomaisen menettely joiltain osin olisikin katsottu asiassa lainvastaiseksi tai valittajien vaatimus osaksi hyväksyttäisiin. Viranomaisen ei ole menetellyt asiassa sillä tavoin virheellisesti, että viranomaisen osittainkaan vastuu vastapuolen oikeudenkäyntikuluista olisi säännöksen vaatimin tavoin perusteltua.

Kaupunki vaatii, että myös oikeudenkäyntikuluvaatimus hylätään selvästi perusteettomana.

3. Yhteenvetoa

19.9.2022

Valitus tulee hylätä perusteettomana kokonaisuudessaan ja valituksenalainen kaavaratkaisu pysyttää voimassa sellaisenaan.

Valittajat eivät ole osoittaneet, että heidän tiedonsaantinsa kaavoituksen viireilletulosta, kaavaluonnoksesta tai kaavaehdotuksesta olisi ollut vastoin lain tai asetuksen pakottavia normeja tai että heidän vaikuttamismahdollisuutensa tosiasiallisesti olisivat estyneet. Heille on joka tapauksessa annettu mahdollisuus mielipiteen esittämiseen sekä toimitettu kunnan perusteltu kannanotto muistutuksiin. Kuten edellä tarkemmin on selostettu, ei myöskään muistutusmenettelyssä ole toimittu vastoin lain asettamaa vaatimustasoja. Myöskään vuorovaikutusmahdollisuuksia täydentäneiden yleisötilaisuuksien järjestämisessä ei ole toimittu MRL:n edellytysten vastaisesti.

Kaavaratkaisun sisältö on perustunut huolelliseen MRL:n sisältövaatimusten mukaiseen harkintaan, eikä ratkaisussa ole poikettu aiemmista kaavoitus- tai muistakaan kunnan käytännöistä tavalla, joka tarkoittaisi lain tai oikeusperiaatteiden vastaista menettelyä. Kunnallisvalituksessa tutkittaviksi tulevat kuntalain 135 § 3 mom. mukaisesti vain valittajan vetoamat valitusperusteet, joten yleiskaavan sisältövaatimusten toteutumiseen ei ole otettu eikä tullut ottaa tässä yhteydessä eritellymmin kantaa. On kuitenkin syytä painottaa, että valituksenalainen kaavaratkaisu on MRL 39 §:n vaatimusten mukainen.

Myös oikeudenkäyntikuluvaatimus tulee hylätä perusteettomana edellä tarkemmin esitettyjen syiden vuoksi.

Jakelu

Itä-Suomen hallinto-oikeus